

Att känna sig som en kärring - en reflekterande berättelse

En berättelse att fundera över. Vad skulle du gjort som lärare? Hur kan du ge nya "berättelser"? Har ni liknande berättelser hos er?

Har du mött andra sådana berättelser privat?

Att bara lägga ut på fika bordet, sätta upp på personaltoaletten eller ta som en kort gruppövning på ett möte, läs och diskutera i smågrupper/par och samla lyssna sedan in diskussionerna

Det är en eftermiddag mitt i höstterminen och i skolans textilslöjdssal är stämningen kreativ och loj på samma gång. Det pratas och jobbas om vartannat. En kille ritar av mönstret till en koala-björn ur en bok, intill står en tjej och väljer tyg till sin balklänning. Ett fjäderlätt mönsterpapper blåser till golvet när någon går förbi och symaskinerna surrar godmodigt. Två killar har bänkat sig vid fönstret. Därifrån har de utsikt över bilarna som kör förbi på gatan. – Hur går det, undrar textilslöjdsläraren Carina. – Inget bra, säger en av de killar som sticker. Hur blev det så här? Eleven drar i stickningen som har snott ihop sig till en kompakt knöl. Arbetsfliten går i vågor. Ena stunden lägger han ifrån sig de blivande Lovikkavantarna för att kommentera bilarna utanför. Nästa stund jobbar han på så fort att det klirrar om stickorna. Till slut får han ett riktigt flyt i stickningen. Det är i en sådan stund som Carina hör honom förnöjt utbrista: – Nu känner jag mig som en riktig kärring!

Varför känner han sig inte som en skicklig intelligent kille?